

Énekek Éneke 1-8.

Salamon írta, és a címe azt sejteti, hogy Salamon szerint ez volt az általa írt 1001 ének közül a leges legjobb. A Prédikátorban a világ üressége volt a fő téma, az Énekek Éneke a szerelem éneke.

Egyesek ezt az éneket pusztán csak egy keleti szerelmes versként kezelik, és úgy gondolják, hogy nincs helye a Bibliában, mások viszont különleges ihletet találnak benne, mert lelki allegóriaként olvassák.

A zsidók számára ez úgy vált lelki allegóriává, hogy ők Istennek Izraellel való különleges kapcsolatát látják benne. Istent Salamon király személyesíti meg, Izraelt pedig a választott menyasszony. Sok prófétánál is hasonló a téma, Isten Izraelt az ő feleségének szokta nevezni, és mély szeretetéről beszél nekik. Hol van az első szeretet, miért fordultál el Tőlem, ki csavarta el a fejedet?

Isten a kánaániak istenei felé való elfordulást az Ő megtagadásaként látta, miközben Izrael megtagadta az iránta érzett első, igaz szeretetét.

Az egyházat pedig Krisztus menyasszonyaként szokták emlegetni, úgyhogy ez az egyház számára is szimbólikus jelentőségű képet fest, amely nagyon várja már vőlegénye, Krisztus eljövetelét.

Az egyik nagy puritán prédikátor, John Gill 122 prédikációt mondott el az Énekek Énekéből. A könyv tele van allegóriai lehetőségekkel, és szimbólumokkal.

A valóság azonban az, hogy én nem vagyok a híve ezeknek a misztikus allegóriáknak ebben a énekben. Látom a benne levő sok lelki allegóriát, de nem az én módszerem az a tanítás, hogy egy szövegből mindenféle lelki szimbólumokat gyártsak, mert különböző emberek különböző dolgokat látnak az allegóriákban. Emiatt az Énekek Énekét nagyon sok féle képpen értelmezik.

Az alapértelmezés az, hogy itt egy fiatal sunémi lányba lett szerelmes Salamon, és a lány is szerelmes Salamonba. Salamon kifejezésre adja a lány szépségét és szeretetét, míg a lány erre válaszol, miközben Jeruzsálem lányai kérdéseket tesznek fel a lánynak a szerelméről, és Salamonnak is az általa érzett szerelemmel kapcsolatban.

Ez egy olyan ének, amelyben Salamon is énekl az ő részét, a lány is az övét, majd egyszer-egyszer megszólal a kórus is, és beszélgetnek egymással.

Van egy másik értelmezése is az Énekek Énekének: a sunémi lányba belebolondul Salamon, és szeretné, ha a lány is a háremébe kerülne, és vagyonát és pompáját is felhasználva szeretné magához édesgetni, elcsábítani. A lány odakerül a többi szűz közé a hárembe, akik kérdezzétek, hogy miért nem válaszol Salamon szerelmére, mire a lány elmondja nekik, hogy ő igazán egy

pásztorba szerelmes, és ezért nem válaszol Salamon szerelmére. Ebben az esetben Salamon a világot jelképezi, a lány a keresztényt, és a történet arról szól, hogy a világ el akarja távolítani a keresztényt az ő pásztorának, Jézus Krisztusnak a szeretetétől. A végkövetkeztetés az, hogy a lány olyan mélyen szereti Krisztust, hogy semmilyen világi dicsőség, hatalom, és pompa nem tudja elcsábítani.

Ebből látható, hogy nagy problémákba ütközünk akkor, ha a szöveget allegóriaként fogjuk fel: a szöveg mindegyik allegorizálásra adja magát, de ezek egymással ellentétesek.

Az Énekek Éneke a sunémita lány beszédével kezdődik:

Énekek éneke. Salamoné.

Csókoljon meg engem szája csókjaival! Szerelmed jobb a bornál, jó illata van olajodnak, neved, mint a kiöntött olaj; ezért szeretnek téged a leányok.

Vigyél engem magaddal, fussunk, vezess a szobádba, királyom! Ujjongva örüljünk veled, emlegessük bornál is jobb szerelmedet, méltán szeretnek téged! Jeruzsálem leányai! Én barna vagyok, de szép, olyan, mint Kédár sátrai és mint Salamon szőnyegei.

Ne nézzétek, hogy milyen barna vagyok, a nap sütött le engem. Anyám fiai haragudtak rám, szőlőt őriztettek velem; a magam szőlőjét nem őriztem.

Mondd meg nekem te, kit lelkemből szeretek, hol legeltetsz, délben hol delettetsz? Miért keresgélek társaid nyájainál?

A bevezetőben a lány saját helyzetéről beszél, majd Salamon szólal meg:

Ha nem tudod, ó asszonyok szépe, indulj el nyájam nyomán, és legeltesd kecskéidet a pásztorok tanyáinál!

A fáraó kocsjába fogott paripákhoz hasonlítalak, kedvesem!

Két orcád bájos a láncocskák közt, nyakad a gyöngysorokban.

Most pedig Jeruzsálem leányai, azaz a kórus következik:

Aranyláncokat készítünk neked ezüstgolyócskákkal.

A lány válaszol:

Ha a király az asztalnál ül, nárdusom árasztja illatát.

Mint egy köteg mirha, mely keblemen nyugszik, olyan az én szerelmesem.

Mint a ciprusfürt Éngedi szőlőiben, olyan az én szerelmesem.

De szép vagy, kedvesem, de szép vagy! Szemeid galambok.

A király válasza:

*Szép vagy te is, szerelmesem, gyönyörű vagy! Fekvőhelyünk üde zöld.
Cédrusok házunk gerendái, mennyezete ciprusfa.*

Sárón nárcisza vagyok én, a völgyek lilioma.

A vőlegény válasza:

Mint liliom a tövisek közt, olyan kedvesem a lányok közt.

A mennyasszony:

*Mint almafa az erdő fái közt, olyan szerelmesem a legények közt. Árnyékában
vágyom ülni, gyümölcse édes ínyemnek.*

Elvitt engem a borzólóhelyre, melynek jelvénye a szerelem.

Erősítsetek aszú szőlővel, üdítsetek fel almával, mert a szerelem betege vagyok!

Bal karja a fejem alatt, jobbával átölel engem.

*Kérve kérlek titeket, Jeruzsálem lányai, a gazellákra és a mező szarvasaira: Ne
keltsétek, ne ébresszétek föl a szerelmet, amíg nem akarja!*

*Szerelmesem hangját hallom! Jön már, ugrálva a hegyeken, szökdelve a
halmokon.*

*Mert olyan szerelmesem, mint a gazella, mint a fiatal szarvas. Itt áll már falaink
mellett, benéz az ablakon, betekint a rácsozaton.*

Szerelmesem így szólított meg: Kelj föl, kedvesem, szépségem, jöjj már!

Nézd, vége van a télnek, elmúlt az esőzés, elment.

*Megjelentek a virágok a földön, itt az éneklés ideje, gerlebúgás hangzik
földünkön.*

*Érleli első gyümölcsét a fügefa, és a virágzó szőlők illatoznak. Kelj föl,
kedvesem, szépségem, jöjj már!*

*Galambom, a sziklahasadékban, a magas kőszál rejtekében! Mutasd meg
arcodat, hallasd a hangodat, mert kellemes a hangod, és bájos az arcod!*

*Fogjátok meg a rókákat, a kölyökrókákat, mert pusztítják szőlőinket, virágzó
szőlőinket!*

Szerelmesem enyém, s én az övé vagyok, övé, ki a liliomok közt legeltet.

*Ha hűs szél támad, és megnyúlnak az árnyak, jöjj vissza, szerelmesem, a
hegyszakadékokon át, gazellához vagy fiatal szarvashoz hasonlóan!*

*Ágyamon éjjelente kerestem őt, akit lelkemből szeretek, kerestem, de nem
találtam.*

*Fölkelek azért, és bejárom a várost, az utcákat és a tereket; megkeresem, akit
lelkemből szeretek! Kerestem, de nem találtam.*

*Rám találtak az örök, akik a várost járják. Nem láttátok - kérdeztem -, akit
lelkemből szeretek?*

*Alig mentem tovább tőlük, máris megtaláltam, akit lelkemből szeretek.
Megragadtam, nem is engedem el, míg be nem vezetem anyám házába,
szülőmnek szobájába.*

*Kérve kérlek titeket, Jeruzsálem lányai, a gazellákra és a mező szarvasaira: Ne
keltsétek, ne ébresszétek föl a szerelmet, amíg nem akarja!*

Mi jön ott a pusztá felől, mint valami füstoszlop? Mirha és tömjén illata veszi körül, az illatszerárus sokféle pora.

Nézd, Salamon gyaloghintója az, hatvan vitéz van körülötte Izráel vitézei közül! Mindnyájan kardforgatók, gyakorlott harcosok, mindegyiknek kard van az oldalán, nem rettegnek éjszaka sem.

Gyaloghintót csináltatott magának Salamon király Libánon fáiból.

Oszlopait ezüsből csináltatta, támláját aranyból, ülését bíborból, belsejét szeretettel hímezték Jeruzsálem lányai.

Jertek ki, Sion lányai, nézzétek Salamon királyt a koronával, mellyel megkoronázta anyja nászának napján, szíve örömének napján!

A vőlegény válasza:

De szép vagy, kedvesem, de szép vagy! Szemeid galambok fátyolod mögött. Hajad olyan, mint egy kecskenyáj, mely Gileád hegyéről hullámszik alá.

Két fogsorod olyan, mint a megnyírt juhnyáj, mely az úsztatóból jött fel: mindegyiknek van ikerpárja, nincs köztük hiányos.

Nem vagyok abban biztos, hogy örömteli fogadtatásban részesülne az, ha a barátnőknek ezekkel a szavakkal juttatnátok kifejezésre szerelmeteket.

Ajkad, mint a karmazsinfonál, és bájos vagy, ha beszélsz; halántékod, mint gránátalmagerezd a fátyolod mögött.

Nyakad oly karcsú, amilyenek Dávid tornya épült. Ezer kerek pajzs függ rajta, mind vitézek pajzsa.

Két melled, mint két őzike, mint gazellapár, mely liliomok közt legel.

Ha hűs szél támad, és megnyúlnak az árnyak, elmegyek a mirha-hegyre és a tömjénhalomra.

Mindened oly szép, kedvesem, semmi hibád sincsen.

Ha ez utóbbit Krisztusra és az egyházra alkalmazzuk, akkor ez egy helyénvaló allegória lesz, hisz az Úr az egyházat hibátlannak látja, és nagyszerű dolog az, hogy az Úr engem hibátlannak lát, mert az Ő szeretetén keresztül lát minket, és a Biblia szerint a szeretet sok bűnt elfedez.

JAVITVA 22:59.

Nem a mi hibáinkat látja, hanem a mi tökéletes állapotunkat Jézus Krisztusban. Milyen megnyugtató ez számomra!

Jöjj hozzám a Libánonról, menyasszonyom, jöjj hozzám a Libánonról! Nézz le az Amáná csúcsáról, a Szenír és a Hermón csúcsáról, az oroslánbarlangoktól, a párducok hegyeiről!

Megdobogtattad szívemet, húgom, menyasszonyom, megdobogtattad szemed egy pillantásával, nyakdíszed egy láncocskájával.

Mily szép a szerelmed, húgom, menyasszonyom! Mennyivel jobb szerelmed a bornál, olajod illatosabb minden balzsamnál.

Színméz csepeg ajkadról, menyasszonyom, méz és tej van a nyelveden, s ruháid illata, mint a Libánon illata!

Bezárt kert az én húgom, menyasszonyom, bekerített forrás, lepecsételt kút.

Paradicsomkert nőtt rajtad: gránátalmák édes gyümölcsökkel, ciprusok nárdusokkal,

nárdus és sáfrány, illatos nád és fahéj, sok tömjénfával, mirha és aloé, sok drága balzsammal;

kertekben levő kút, élő víz forrása, mely a Libánonról csörgedezik.

A vőlegény százféléképpen fejezi ki a szerelmét – akárcsak a franciák. Úgy tűnik, hogy mi, amerikaiak elég gyengék vagyunk feleségünk iránt érzett szerelmünk, imádatunk kifejezésében. Az Énekek Éneke nagyon sok szóképet használ a szerelem és a szépség kifejezésére. Ezzel szemben a feleségem meg szokta kérdezni, hogy: „Drágám, jól nézek ki?” „Jól.” „Tetszik a ruhám?” „Igen, szép.” Még megfordul egyszer-kétszer előttem, mire végre kimondom, hogy „Gyönyörű vagy, drágám.” – és ezzel elindulunk.

Biztosan vehetnénk néhány leckét Salamonról, hogy megtanuljuk a szeretetünk kifejezésének módjait.

Nagyon érdekes, hogy a feleségeinknek állandóan szükségük van szeretetünk megerősítésére. „Szeretsz, drágám?” „Hát persze, a múlt évben is megmondtam már, hogy szeretlek. Semmi nem változott.” De ez nem elégíti ki az ő szükségleteiket, hanem egy állandó megerősítés szükséges, hogy tudják, továbbra is rájuk vágyunk. Bölcs férj az, aki megadja feleségének azt az állandó megerősítést, amelyre szüksége van.

Salamon leírása: olyan a nő, mint egy virágos kert, és dicsőséges illata van. Erre a lány hasonlóképpen válaszol Salamonnak:

Támadj föl, északi szél, jöjj elő, déli szél, fújj rá kertemre, áradjon illata! Jöjjön el kertjébe szerelmesem, és egye annak édes gyümölcsét!

Az öncélú kertnek nem nagy az értéke. Isten munkájának értéke nem csak az, hogy minket változtasson meg, hanem az a lényege, hogy a bennünk levő dolgok túlcsoorduljanak.

Támadj föl, északi szél, jöjj elő, déli szél, fújj rá kertemre, áradjon illata!

A lelki párhuzam szerint itt a szél a lelket jelképezi, amely egyben a lélek görög szava is, amelyen keresztül Krisztus munkája túlcsoordul az életünkön, hogy mások is részesüljenek az Isten által bennem elvégzett munkából.

Isten először benned dolgozik, és utána azt szeretné, hogy ez túlcsoorduljon rajtad mások előnyére is, hogy mások is részesülhessenek Krisztus gyümölcseiből.

Bejöttem kertembe, húgom, menyasszonyom! Szedem mirhámát és balzsamomat, eszem lépes mézemet, színmézemet, iszom boromat és tejemet. Egyetek, igyatok, barátaim, részegedjete meg a szerelemtől!

A menyasszony válaszol:

Aludtam, de ébren volt szívem. Hallga, szerelmesem kopogtat! - Nyiss ajtót, húgom, kedvesem, galambom, gyönyörűségem! Mert fejem belepte a harmat, fűrtjeimet az éjszaka cseppjei.

- Levettem alsóruhámát, hogyan ölthetném fel? Megmostam lábaimat, hogyan piszkolhatnám be?

Szerelmesem benyújtotta kezét a résen, és szívem felindult iránta.

Fölkeltem, hogy ajtót nyissak szerelmesemnek, és kezemről mirha csepegett, ujjaimról mirha folyt a kilincsre.

Ajtót nyitottam szerelmesemnek, de szerelmesem már megfordult, elment. Lelkem megindult beszédétől, azért kerestem őt, de nem találtam, kiáltottam, de nem válaszolt.

Rám találtak az örök, akik járnak a várost. Megverték, megsebeztek, letépték rólam kendőmet a várfalak őrei.

Esdekelve kérlek, Jeruzsálem lányai! Ha megtaláljátok szerelmesemet, mondjátok meg neki, hogy a szerelem betege vagyok!

Jeruzsálem lányai, a kórus válaszol:

- Mivel különb szerelmesed a másokénál, ó asszonyok szépe? Mivel különb szerelmesed a másokénál, hogy így esdekelsz hozzánk?

A menyasszony válasza:

- Szerelmesem ragyogó és piros, tízezer közül is kitűnik.

Feje szintiszta arany, hajfűrtjei hullámosak és hollófeketék.

Szemei, mint galambok a folyóvíz mellett, tejben fürödnek, bő víz mellett ülnek.

Arca, mint a balzsamillatú virágágy, melyben illatos növények nőnek. Ajkai liliomok, melyekről csepegő mirha folyik.

Kezei aranyhengerek topázzal borítva, dereka elefántcsont-szobor zafírokkal rakva.

Combjai márványoszlopok színarany talapzaton. Termete olyan, mint a Libánon, pompás, mint a cédrusok.

Ínye csupa édesség, és rajta minden oly kívánatos. Ilyen a szerelmesem, ilyen a kedvesem, Jeruzsálem lányai!

Ismét Krisztus leírása lehet ez is: Aki eljött közénk, hogy tízezrek között is a legszebb legyen, Aki számukra a legnagyobb szeretetet adja.

Jeruzsálem lányai válaszolnak:

Hová ment szerelmesed, asszonyok szépe? Merre indult szerelmesed? Hadd keressük veled együtt!

A lány válasza:

*Szerelmesem a kertjébe ment, a balzsamillatú virágágyakhoz, hogy gyönyörködjék a kertekben, és liliomokat szedjen.
Én szerelmesemé vagyok, s szerelmesem az enyém, a liliomokban gyönyörködik ő.*

Megszólal a vőlegény:

*Szép vagy, kedvesem, mint Tirca városa, gyönyörű, mint Jeruzsálem, ámulatba ejtő, mint zászlóerdő.
Vedd le rólam szemeidet, mert megzavartak engem! Hajad olyan, mint egy kecskenyáj, mely a Gileádról hullámszik alá.
Két fogsorod, mint az anyajuhok nyája, mely az úsztatóból jött fel: mindegyiknek van ikerpárja, nincs köztük hiányos.
Halántékd, mint egy gránátalmagerezd a fátyolod mögött.
Királyné van hatvan, másodrangú feleség nyolcvan is, leány meg számtalan.
De galambom csak egy van, ez a tökéletes, anyjának egyetlen, szülőjének kedvence. Nézik a lányok, s boldognak mondják, dicsérik a királynék és a másodrangú feleségek.*

Jeruzsálem lányai válaszolnak:

Ki ez a lány? Úgy ragyog, mint a hajnal, szép, mint a holdsugár, tiszta, mint a fénylő nap, ámulatba ejtő, mint egy zászlóerdő.

A lelki síkon ezt az egyház allegóriájaként látjuk. *Úgy ragyog, mint a hajnal...*

Az ember történelme sötét és szörnyűséges. A világ most is sötétségben él, szomorúságban, fájdalomban, szenvedésekben és sok tragédiában, amelyeket az ember maga okozott saját magának, a háborúk mind a kapzsiság következményei, a gyenge elnyomása és kizsákmányolása – hosszú, sötét éjszakája volt ez történelmünknek.

De az egyház úgy ragyog, mint a hajnal, amely kijelenti a világnak, hogy egy új nap virradt ránk. Az egyháznak mindig ez kell legyen az üzenete: Isten egy új lehetőséget ad az embernek. És ez az új hajnal nemcsak a világ számára jön el, hanem a te életedben is valósággá válhat, és az életed sötétsége véget érhet. Isten munkája mindig egy új kezdetet tesz lehetővé: *Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.*

A holdsugár egy visszavert fény, a Nap fényét veri vissza. Így az egyház fénye is egy visszavert fény, Jézus Krisztus fényének tükröződése, aki azt mondta, hogy *„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”*

János azt mondta Jézusról:

Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.

De az ember lekapcsolta a villanyt: keresztre feszítette, betette egy sírgödörbe és követ gördített a sírbolt elé. Így oltotta ki a világosságot. De harmadik nap Ő feltámadt, és ma is él! És ahogy a hold fénye is azt jelenti, hogy a Nap most is ragyog annak ellenére, hogy nem látjuk azt, így a világ is tudja az egyház visszaverő erején keresztül, hogy Jézus Krisztus él. Az Ő életének fénye rajtunk keresztül ragyog a világban.

Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város.

A lámpást sem azért gyűjtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban.

Ahhoz, hogy Jézus Krisztus fényét megfelelően sugározzuk, a világ fölött kell éljünk, mert ha a világban élünk, és a világi dolgokban veszünk részt, akkor nem tudjuk Krisztus fényét visszaverni a világ számára. A társadalom romlott erkölcsé mindig lefele akar húzni, mindig csak azt halljuk, hogy „de mindenki ezt teszi”, de szegényes erkölccsel sohasem tudjuk a Fiú dicsőségét sugározni.

Mi is olyan tiszták és szentek kell legyünk, mint Ő maga. „legyetek szentek, mert én is szent vagyok, mondta az Úr.” Jézus azt mondta, hogy:

Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.”

Krisztus a mi igazságunk mércéje, és ezzel mindnyájan kiesünk a rostán, mert egyikünk sem olyan tiszta, mint Ő. Ezt az igazságot nem tudom munkával, szabályokkal, rendeletekkel megszerezni, mert ha az igazság a Törvény alapján lenne, akkor Krisztus hiába halt volna meg. Isten igazságát Ábrahámhoz hasonlóan kaphatjuk meg:

„Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságul.”

Ez a Törvény előtt 400 évvel történt. A törvényt nem az ember igazságára, hanem bűnének felfedésére adta Isten, azért, hogy hitünk által Jézus Krisztus igazsága felé tereljen minket. A Galatákban olvashatjuk, hogy a Törvény tanítómesterünk volt, amely Krisztus felé kényszerített minket, és ezen keresztül rájöttünk, hogy segítségre van szükségünk, egyedül nem megy. Isten pedig megadta azt a segítséget, amelyen keresztül olyan tisztákká váltunk, mint a Fiú, mert az Ő igazságát számítják be nekünk, ha hiszünk Benne.

Végül pedig az egyházat olyan ámulatban ejtőnek láthatjuk, mint egy zászlóerdő. Ezt szeretné Isten, hogy Jézus Krisztus ellenségei számára rémületet keltsünk, akárcsak egy zászlóerdő a csatában, amely ellenáll Isten ellenségeinek.

A vőlegény azt mondja:

Lementem a diófás kertbe, hogy gyönyörködjem a zsendülő völgyben, s megnézzem, fakad-e a szőlő, virágoznak-e a gránátalmafák? Észre sem vettem, amikor Amminádíb kocsijába tettek engem.

A kórus mondja a következő részt:

Fordulj, fordulj, Szulamit! Fordulj, fordulj, hadd csodáljunk! Mit csodáltok Szulamiton, amikor soraitok közt táncol?! Mily szépen lépkedsz saruidban, te fejedelmi lány! Domború csípőid ékszerekhez hasonlók, művészi kéz alkotásai. Köldököd kerek csésze, melyből nem hiányzik a fűszeres bor. Tested búzahalom liliomokkal szegélyezve. Két melled, mint két őzike, mint egy gazellapár. Nyakad elefántcsont torony, szemeid hesbóni tavak a batrabbimi kapunál; orrod, mind a Libánon tornya, mely Damaszkusz felé néz.

Nem hiszem, hogy ez a bók tetszene nekem...

Miután Salamon befejezte a palotájának építését, megépítette a Libánon tornyát.

Fejed olyan, mint a Karmel, és fejedén a haj, mint a bíbor; egy királyt tartanak fogva fürtjei. Mily szép vagy és mily kedves, gyönyörűsége szerelmem! Termeted pálmához hasonló, melleid szőlőfürtökhöz. Gondoltam: Felmegyek a pálmáira, megragadom fürtjeit. Olyanok melleid, mint a szőlőfürtök, leheleted, mint az alma illata. Ajkad íze, mint a legjobb boré, mely szerelmesemtől árad felém, álomban is megnedvesíti ajkam.

A mennyasszony válaszol:

Én szerelmesemé vagyok, és ő is utánam vágyódik.

Az egyház allegóriájában milyen gyönyörű ez: Krisztus utánunk vágyik!

Jöjj hát, szerelmesem, menjünk ki a mezőre, háljunk a ciprusok közt! Menjünk korán a szőlőkbe, nézzük meg, fakad-e a szőlő, kinyílt-e virága, virágoznak-e a gránátalmafák? Ott ajándékozlak meg szerelmemmel. A mandagórák illatoznak, ajtónk előtt ott a sok édes gyümölcs, van friss, van aszalt is: szerelmesem, neked tartogattam! Bárcsak bátyám lennél, ki anyám mellét szopta! Ha az utcán találkozánk, megcsókolhatnálak, s nem szólnának meg. Elvezetnélek, anyám házába vinnélek. Te tanítgatnál engem, én meg fűszeres borral itatnálak, gránátalmamusttal.

Bal karja a fejem alatt, jobbával átölel engem.

Kérve kérlek titeket, Jeruzsálem lányai, ne keltsétek, ne ébresszétek fel a szerelmet, amíg nem akarja!

Ki ez a lány, aki a pusztából jön szerelmesére támaszkodva? Az almafa alatt költöttek fel, ahol anyád vajúdott veled, ahol vajúdott, és megszült téged.

Tégy engem, mint pecsétet a szívedre, mint pecsétet a karodra! Bizony, erős a szeretet, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. Úgy lobog, mint a lobogó tűz, mint az ÚRnak lángja.

Sok víz sem tudja eloltani a szeretetet, folyók sem tudják elsodorni. De ha valaki háza minden kincsét kínálná is a szeretetért, csak megvetnék érte.

Gyönyörű szóképek ezek a szerelemről, amely úgy lobog, mint a tűz, amelyet sok víz sem tud eloltani.

Ezt a fajta szerelmet nem lehet megvenni. Van olyan, amit meg lehet, de az igaz szerelmet soha. Krisztus igaz szeretetét nem vehetjük meg, és miközben meg akarjuk vásárolni, csak megvetést szerzünk magunknak.

Az emberek gyakran meg akarják venni az Istenhez vezető utat. Ha azért adakoztatok ma este, mert azt gondoltátok, hogy Istent megvesztegethettek, kérlek, hogy kérjétek vissza a pénzeteket, amikor mentek kifelé. Megvetendő az, ha valaki azt hiszi, hogy megveheti magának az Isten felé vezető utat.

Isten irántunk érzett szeretetét nem mi okozzuk, hanem az csak úgy árad felénk, és sohasem lehet pénzen megvenni, sohasem lehet azt kioltani. Csak elfogadni tudjuk Isten felénk áradó szeretetét.

A mennyasszony ezt mondja:

Kicsi még a mi hógunk, nincsen neki melle. Mit csináljunk hógunkkal, amikor megkérlik?

A vőlegény válasza:

Hogyha kőfal, építünk rá ezüst pártázatot; hogyha pedig ajtó, bedeszkázzuk cédrusfával.

A mennyasszony:

Kőfal vagyok, melleim, mint a tornyok; de őelőtte olyan leszek, mint aki megtalálta boldogságát.

Szőlője volt Salamonnak Baal-Hámónban, szőlőjét örökre bízta, mindegyikük ezer ezüstöt hozott a termésért.

A magam szőlőjére magamnak van gondom. Az ezer ezüst legyen a tiéd, Salamon, kétszáz pedig a termés őrzőié.

Te, kertekben lakó lány! Barátaim a szavadat lesik, hadd halljam én is!

Siess hozzám, szerelmesem, hasonlóan egy gazellához vagy egy fiatal szarvashoz, a balzsamillatú hegyeken!

Siess hozzám, szerelmesem... Ez a Jelenések könyvének végéhez irányít minket, ahol Jézus azt mondja Jánosnak, hogy „hamar eljövök!” János pedig így válaszolt: *Jöjj, Uram Jézus!*

Az utolsó szavak jelentősége tehát ugyanaz, amelyet mi is imádkozunk ma: „Oh, Urunk, jöjj hamar, hogy beléphessünk szereteted teljességébe, a te Királyságodba.”

Atyánk, köszönjük a Jézus Krisztuson keresztül megtapasztalható szeretetet, köszönjük Urunk, hogy megismerhettük szereteted dicsőségét, áldását és szépségét. Segíts Urunk, hogy e szükségét szenvedő világnak hirdethessük a Te szeretetedet, add, hogy a mi életünk a Te szereteted tanubizonyosága lehessen.

A romantikusoknak mondom, hogy az Énekek Énekében nagyon sok izgalmas dolgot találhatnak. Már említettem, hogy nem vagyok nagy allegória vadász, de úgy gondolom, hogy mindenki magának kell megtapasztalja, hogy mit mond az Úr számára ezekkel a sorokkal. Véleményem szerint jó dolog, ha megadjuk Isten számára a lehetőséget, hogy ezen keresztül hozzánk szóljon, és mivel mindannyian különböztök tőlem, ezért nagyon sok gyönyörű, izgalmas dolgot találhattok még az Énekek Énekében.

Van valami nagyon személyes és intim dolog a szerelemmel kapcsolatban, és így a szerelem ilyenfajta kifejezése a közösség előtt nem hiszem, hogy jó szolgálatot tehet. Ugyanakkor a ti saját magánéletekben mindennek a kifejezése gyönyörű lehet, hisz Isten mindannyiatok számára egyenként alkalmazhatja e szerelem leírásának lényegét.

Mindez által Isten kifejezésre juttathatja az Ő szeretetét irántatok, és ugyanakkor ti is kifejezhetitek az iránta érzett érzelmeiteket. Isten áldja meg az életeket, járjatok az Ő szeretetében, és gazdagodjatok mindebben Krisztus Jézus szerint.